

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 sierpnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział XV Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Jarosław Grobelny (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 24 sierpnia 2017 r., na posiedzeniu niejawnym w Poznaniu

sprawy z powództwa

(...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością, spółka komandytowo-akcyjna, spółka jawna z siedzibą w W.

przeciwko

Ł. D.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kościanie

z dnia 21 grudnia 2017 r.,

sygn. akt. I C upr 135/16

1. oddala apelację;

2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 135 zł z tytułu zwrotu kosztów procesu w instancji odwoławczej.

Jarosław Grobelny

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 20 sierpnia 2015 r. w trybie elektronicznego postępowania upominawczego powód (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo-akcyjna z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego Ł. D. na rzecz powoda kwoty 1024,70 zł, powiększonej o kwotę odsetek umownych w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 18 lipca 2015 r. do dnia zapłaty – w zakresie kwoty 739,50 zł oraz odsetek ustawowych od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty – w zakresie kwoty 135,00 zł, wraz z kosztami sądowymi w kwocie 30,00 zł, kosztami zastępstwa procesowego wg norm przepisanych i prowizją(...)w kwocie 0,30 zł.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 27 sierpnia 2015 r. (k. 9) Sąd Rejonowy (...)w L. (...)nakazał pozwanemu Ł. D., aby w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu zapłacił powodowi łączną kwotę 1.024,70 zł, w tym:

- kwotę 739,50 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia 18.07.2015 r. do dnia zapłaty, - kwotę 150,20 zł,

- kwotę 135,- zł z odsetkami ustawowymi od dnia 20.08.2015 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 210,30 zł tytułem zwrotu kosztów procesu albo w tym terminie wniósł sprzeciw.

Pozwany Ł. D. wniósł sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty pismem z dnia 3 września 2015 r. (kopia dołączona do pozwu; k. 10-11 akt).

Postanowieniem z dnia 17 września 2015 r. (załącznik do pozwu; k. 20) Sąd Rejonowy (...) w L. (...) stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości, co skutkowało przekazaniem sprawy do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Kościanie jako sądowi właściwości ogólnej pozwanego.

Wyrokiem z dnia 21 grudnia 2016 r. Sąd Rejonowy w K., w punkcie 1. zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.024,70 zł z odsetkami ustawowymi od kwoty 135,00 zł od dnia 20.08.2015 r. do dnia 31.12.2015 r. i odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1.01.2016 r. do dnia zapłaty oraz odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od kwoty 709,50 zł od dnia 18.07.2015 r. do dnia zapłaty (przy czym od dnia 1.01.2016 r. w wysokości nieprzekraczającej wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie). W punkcie 2. Sąd ten zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 227,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 197,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu Sąd Rejonowy wskazał, iż pozwany dokonał rejestracji i skorzystał ze standardowego procesu zawierania umowy za pomocą środków porozumiewania się na odległość za pomocą formularza rejestracyjnego umieszczonego na stronie internetowej należącej do (...) sp. z o.o., tj. (...). Sąd ten przyznał rację powódce, iż podczas rejestracji pozwany wypełnił wymagane pola, w tym potwierdził, że zapoznał się i zaakceptował postanowienia umowne oraz regulamin świadczenia usług drogą elektroniczną. Następnie – celem dokończenia procesu rejestracji – pozwany w dniu 26.11.2012 r. uiścił przelewem ze swojego konta bankowego kwotę 0,01 zł na rachunek (...) sp. z o.o., wskazany w informacji zwrotnej przesłanej na adres poczty elektronicznej podany przez pozwanego w trakcie procesu rejestracji. Na podstawie powyższego przelewu spółka (...) sp. z o.o. dokonała weryfikacji pozwanego, sprawdzając dane widniejące na przelewie. Sąd Rejonowy ustalił ponadto, iż pozwany został poinformowany o możliwości odstąpienia w wyznaczonym terminie od umowy, o obowiązujących opłatach i prowizjach, o prawach i obowiązkach stron. Sąd Rejonowy uznał zatem, iż umowa pożyczki została zawarta, a powód wywiązał się z jej postanowień, tj. przelał na konto pozwanego kwoty pożyczki.

Dalej Sąd Rejonowy wskazał, iż pozwany, zgodnie z umową pożyczki, był zobowiązany do jej zwrotu w terminie do dnia 26.12.2013 r., a w razie opóźnienia w zapłacie – uiścić odsetki za opóźnienie oraz zwrócić koszty wezwań do zapłaty przesłanych drogą pocztową.

Sąd Rejonowy ustalił, iż pozwany nie wywiązał się z obowiązków wynikających z umowy pożyczki, wobec czego powództwo uznał za zasadne.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany (k. 118-123), zaskarżając go w całości oraz zarzucając:

1. naruszenie przepisów postępowania, tj.:

a. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny materiału dowodowego i wyprowadzenie z jego analizy wniosków sprzecznych z zasadami logiki i doświadczenia życiowego- poprzez uznanie, że powód przedstawił wystarczające dowody poświadczające zasadność powództwa i posiadania legitymacji czynnej w sprawie,

b. art. 328 § 2 k.p.c. poprzez wadliwe sporządzenie uzasadnienia wyroku i brak ustalenia w uzasadnieniu faktów, które Sąd uznał za udowodnione oraz

2. naruszenie prawa materialnego, tj.:

a. art. 6 k.c. poprzez błędne uznanie przez Sąd, że strona powodowa przedłożyła dowody na poparcie swoich twierdzeń oraz wniosków, z których wywodzi skutki prawne,

b. art. 95 ust. 1a ustawy- Prawo bankowe poprzez błędne uznanie przedstawionych wydruków z kont bankowych za druki o mocy dokumentu urzędowego,

c. art. 7 ustawy- Prawo bankowe poprzez błędne uznanie, iż (...) sp. z o.o. jest bankiem i wydruki przez nią sporządzone powinny korzystać z dobrodziejstwa art. 7 ustawy- Prawo bankowe,

d. art. 78 k.c. poprzez błędne uznanie, iż doszło do zachowania pisemnej formy czynności prawnej dokumentów przedstawionych w postępowaniu,

e. art. 60 k.c. poprzez uznanie, iż powód wykazał, że pozwany złożył oświadczenie woli w postaci elektronicznej w przedmiocie zawarcia umowy pożyczki oraz

f. art. 4 ust. 1b ustawy- Prawo o adwokaturze poprzez błędne uznanie, iż kserokopie dokumentów są prawidłowo uwierzytelnione i mają moc dowodową.

Z uwagi na te zarzuty pozwany domagał się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na apelację (k. 163-165), pełnomocnik powódki wniósł o oddalenie w całości apelacji pozwanego oraz o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania odwoławczego według norm przepisanych.

Z uwagi na fakt, iż Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego, niniejsze uzasadnienie ogranicza jedynie do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa (art. 505¹³ § 2 k.p.c.).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie, zaś zgłoszone w niej zarzuty nie mogły doprowadzić do podważenia motywów, którymi kierował się Sąd I instancji uwzględniając powództwo.

Sąd Okręgowy nie podziela zarzutów podnoszonych przez apelującego, a odnoszących się do nieprawidłowości przy ocenie materiału dowodowego przez Sąd Rejonowy. Art. 233 § 1 k.p.c. daje wyraz obowiązywaniu zasady swobodnej oceny dowodów, wyrażającej się w rozstrzygnięciu kwestii spornych w warunkach niezawisłości, na podstawie własnego przekonania sędziego przy uwzględnieniu całokształtu zebranego materiału. Skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez sąd art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wskazania, że sąd uchybił w sposób rażący zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Sąd, oceniając materiał dowodowy, zawsze jednym dowodom daje wiarę, a innym jej odmawia, ale fakt ten nie może uzasadniać zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., jeżeli ocenę tę cechuje wnikliwość i staranność, a wyciągnięte wnioski końcowe tworzą zwartą logiczną całość, zgodną z zasadami doświadczenia życiowego. Skoro ocena dowodów należy do sądu orzekającego, to nawet w sytuacji, w której z dowodu można było wywieść wnioski inne niż przyjęte przez sąd, nie dochodzi do naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., jeśli tylko wnioski te odpowiadają regułom logicznego myślenia (por.: wyr. SA. w S. z dn. 19.06.2008 r., I ACa 180/08; wyr. SA w Poznaniu z dnia 09.04.2008r, I ACa 205/08).

W ramach zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. skarżący zmierzał do podważenia oceny, iż umowa spółki jawnej z dnia 10.02.2015r. (k. 59-64) oraz dalsze dokumenty sporządzone w jej wykonaniu (oświadczenie o wniesieniu przez współnika wkładów, k. 65; załącznik nr 1- lista wierzytelności (...) sp. z o.o. wniesionych do spółki jawnej w dniu 6.03.2015 r., k. 66-68; umowa sprzedaży z dnia 6.03.2015 r. zawarta pomiędzy (...) Sp. z o.o. a (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo akcyjna spółka jawna, k. 68- 70) nie stanowią dowodu wystarczającego dla wykazania przejścia na powoda wierzytelności z tytułu przedmiotowej umowy pożyczki. Niemniej

jednak Sąd Okręgowy podziela ustalenia, jak i rozważania Sądu Rejonowego, z których wynika jednoznacznie, iż wiarytelność przeciwko pozwanemu, przysługująca pierwotnie (...) Spółka z o.o., została przeniesiona na rzecz (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo akcyjna spółka jawna (s. 3-4 uzasadnienia wyroku, k.134-135). Bezprzedmiotowe są zatem zarzuty apelacji dotyczące „wybiórczego” potraktowania materiału dowodowego, „stronniczej” interpretacji umowy spółki oraz bezpodstawnego uznania, że wskazane dokumenty nie stanowią potwierdzenia przeniesienia wiarytelności.

W niniejszym przypadku uznać trzeba, że dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę dowodów cechuje wszechstronność i staranność oraz że w sposób szczegółowy wskazane zostało, które dowody i w jakim zakresie uznane zostały za wiarygodne oraz precyzyjnie wyjaśniono przyczyny obdarzenia poszczególnych dowodów przymiotem wiarygodności. Kwestionowanie przez pozwanego dokonanej przez sąd pierwszej instancji oceny dowodów uznać należy za twierdzenia o wyłącznie polemicznym charakterze, a zatem niewystarczającym dla jej skutecznego podważenia.

Sąd Rejonowy nie naruszył przy tym wskazywanego przez apelującego przepisu art. 328 § 2 k.p.c., jako że wskazał w uzasadnieniu wyroku jakie dowody przeprowadził, tj. dowód z dokumentów (k. 37-75 akt) oraz jakie okoliczności Sąd ten uznał za udowodnione. Sąd Rejonowy dał w szczególności wiarę dokumentom przedstawionym przez powoda na okoliczność zawarcia umowy pożyczki oraz na okoliczność legitymacji czynnej spółki do dochodzenia wynikającego z niej roszczenia. Jako dowód posiadania tejże legitymacji, Sąd Rejonowy wskazał treść umowy spółki jawnej z dnia 10 lutego 2015 r. (k. 59-64) oraz oświadczenia z dnia 6 marca 2015 r. (k.65) o wniesieniu przez (...) Sp. z o.o. wkładu w postaci pakietu wiarytelności przysługujących pożyczkodawcy z tytułu zawartych umów pożyczek. Ponadto Sąd Rejonowy stwierdził, iż należność przysługująca (...) Sp. z o.o. względem pozwanego została objęta w/w umową i znalazła się w pakiecie wiarytelności jako wkład powódki do spółki jawnej (kopia załącznika do umowy sprzedaży z dnia 6 marca 2015 r., k.67; oraz kopia umowy sprzedaży wiarytelności z dnia 6 marca 2015 r.; k.68-70).

Sąd Rejonowy wskazał także na szereg dokumentów świadczących o zawarciu umowy pożyczki pomiędzy powodem, a pozwanym (str. 3 uzasadnienia zaskarżonego wyroku; k. 134), przy czym dokumentacja ta nie wzbudziła wątpliwości tego Sądu co do jej prawdziwości i rzetelności, z zastrzeżeniem, że wartość dowodową dokumentów prywatnych określa dyspozycja art.245 k.p.c., który stanowi, że dokument prywatny stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła zawarte w nim oświadczenie.

Pozwany nie zgłosił innych wniosków dowodowych, zaś postępowanie dowodowe w zakresie wnioskowanym przez powoda zostało wyczerpane. W aktualnym stanie prawnym, przed zamknięciem rozprawy sąd nie jest zobowiązany do oceny, czy sprawa została dostatecznie wyjaśniona (jak przewidywał art. 224 k.p.c. w brzmieniu poprzednio obowiązującym), a zatem brak jest podstaw do formułowania zarzutu niewyjaśnienia wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, a przez to nierozpoznania istoty sprawy. Obecnie rozprawę zamyka się, gdy postępowanie dowodowe zostało zakończone, a strony miały możliwość wypowiedzenia się odnośnie przeprowadzonych dowodów (tak również: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 24.06.2014r., V.AC.a.176/14, LEX nr 1515181). Jak trafnie wskazał Sąd Rejonowy, pisma składane przez pozwanego ograniczały się tylko do krytyki działań powoda, bez przedstawiania dowodów świadczących o braku legitymacji czynnej powoda, czy zawarcia umowy pożyczki.

W konsekwencji zarzut pozwanego odnośnie naruszenia przepisów art. 6 k.c. oraz 232 k.p.c. był również chybiony. Powód należycie wykazał fakt zawarcia umowy pożyczki z pozwanym, przedłożył szereg dokumentów świadczących o posiadaniu roszczenia względem pozwanego (potwierdzenie przelewu opłaty rejestracyjnej z dnia 26.11.2012 r., k. 37; dokumenty świadczące o udzieleniu pożyczki na wskazane kwoty, k.49-53; potwierdzenia przelewu kwot zaciągniętej pożyczki, k. 54-58; wezwania do zapłaty, k. 71-73; przedsądowe wezwanie do zapłaty; k.74). Należało zatem stwierdzić, iż strona powodowa, na której spoczywał ciężar dowodu w przedmiotowej sprawie, wskazała niezbędne dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzi skutki prawne.

Odnosząc się do zarzutów dotyczących naruszenia prawa materialnego, tj. art. 95 ust. 1a oraz art. 7 ustawy z 29 sierpnia 1997 roku- Prawo bankowe, należy wskazać, że nie mają one w sprawie zastosowania ze względu na to, że

ani powód, ani współnik powoda, tj. (...) Spółka z o.o. nie jest bankiem, w związku z czym nie stosuje się do nich ustawy-Prawo bankowe. Ustawa ta bowiem określa zasady prowadzenia działalności bankowej, nie instytucji tzw. parabankowych. (...) spółka z o.o. z siedzibą w W. błędnie jest utożsamiany przez apelującego z bankiem, gdyż jest to w rzeczywistości instytucja, która w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej, świadczy usługi podobne do usług oferowanych przez banki. Właściwe dla prowadzenia działalności przez (...) Spółka z o.o. są w szczególności przepisy kodeksu cywilnego i ustawy z 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim. Powyższe zarzuty okazały się więc nietrafne i nie przystające do stanu faktycznego zaistniałego w niniejszej sprawie, gdyż powoływane przez apelującego przepisy ustawy- Prawo bankowe zezwalające bankom na składanie oświadczeń woli związanych z dokonywaniem czynności bankowych w postaci elektronicznej (art. 7) oraz wskazujące na to, iż moc prawna dokumentów urzędowych, wystawionych przez osoby upoważnione przez bank, nie obowiązuje w postępowaniu cywilnym (art. 95 ust. 1a), nie miały w sprawie zastosowania.

Należy w powyższym względzie wskazać, iż zgodnie z treścią art. 29 ust. 1 w zw. z art. 3 ust. 2 pkt 1 ustawy z 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim, umowa o kredyt konsumencki powinna być zawarta w formie pisemnej, chyba że odrębne przepisy przewidują inną szczególną formę. Należy jednak zauważyć, że treści wskazanego przepisu art. 29 ust. 1 ustawy o kredycie konsumenckim nie należy interpretować jedynie zgodnie z regułami językowymi. Ugruntowało się bowiem stanowisko doktryny stanowiące, że umowę o kredyt konsumencki można zawrzeć zarówno w formie pisemnej z własnoręcznymi podpisami, jak i na innym trwałym nośniku (A. Kopeć, M. Chruściak, M. Szakun, M. Kłoda, G. Kokott, T. Ostrowski, „Ustawa o kredycie konsumenckim. Rekomendacje interpretacyjne podstawowych regulacji. Komentarz”, Warszawa 2012 rok, str. 122-124; J. Pisuliński [w:] "System prawa prywatnego. Prawo zobowiązań - część szczegółowa", tom 8, pod red. J. Panowicz-Lipskiej, Warszawa 2011 rok, str. 443). Nie jest więc konieczne opatrzenie dokumentu umowy przez strony własnoręcznym podpisem albo podpisem elektronicznym. Trwałym nośnikiem jest między innymi niepodpisany dokument (T. Czech "Kredyt konsumencki. Komentarz", LexisNexis 2012 str. 214-216). Wskazuje się ponadto, że przeciwna interpretacja prowadziłaby do dyskryminacji kredytodawców niebankowych, jakim był poprzednik powoda w przedmiotowej sprawie. Banki bowiem mogą sporządzić dokument umowy kredytu na elektronicznym nośniku informacji w trybie art. 7 ustawy- Prawo bankowe, co pozwala na złamanie ustawowego wymogu formy pisemnej. Kredytodawcy niebankowi mogliby natomiast zawrzeć umowę w formie elektronicznej tylko wtedy, gdy obie strony, tj. kredytodawca i konsument, korzystaliby z kosztownego i słabo rozpowszechnionego bezpiecznego podpisu elektronicznego, weryfikowanego za pomocą ważnego kwalifikowanego certyfikatu. W rezultacie, w obrocie elektronicznym banki uzyskiwałyby istotną, nieuzasadnioną przewagę nad innymi kredytodawcami. Z tych właśnie powodów uznaje się, że umowę o kredyt konsumencki można zawrzeć poprzez umieszczenie jej na trwałym nośniku, bez konieczności zachowania formy własnoręcznych podpisów (tak T. Czech w: „Kredyt konsumencki. Komentarz”). Racji nie miał zatem pozwany, kwestionując fakt zawarcia umowy pożyczki nr (...) drogą elektroniczną, w sytuacji gdy powód nie przedstawił, w ocenie pozwanego, odpowiednio podpisanych dokumentów świadczących o powstaniu wierzytelności. Bezprzedmiotowy stał się tym samym kolejny zarzut apelującego odnośnie naruszenia przepisu art. 78 k.c., dotyczącego wymogów niezbędnych dla zachowania formy pisemnej czynności prawnej, skoro przedmiotowa umowa pożyczki została zawarta z zachowaniem przepisanej prawem formy.

Bezzasadny okazał się też zarzut naruszenia art. 60 k.c., zgodnie z którym, z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, wola osoby dokonującej czynności prawnej może być wyrażona przez każde zachowanie się tej osoby, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny, w tym również przez ujawnienie tej woli w postaci elektronicznej (oświadczenie woli). Sąd Rejonowy ustalił bowiem, że umowy pożyczki zostały zawarte na odległość w ten sposób, że pozwany dokonał rejestracji w systemie teleinformatycznym spółki i przez to zaakceptował warunki umowy oraz regulamin świadczenia usług drogą elektroniczną, a następnie potwierdził rejestrację i zgodę na zawarcie umowy wpłacając na konto spółki 1 grosz, dokonując w dniu 26.11.2012r. przelewu (k. 37), wymaganego przez pożyczkodawcę. Następnie zawarto pomiędzy stronami umowę pożyczki na warunkach odpowiednio: w dniu 26.02.2013 r. na kwotę 250 zł z terminem spłaty do 28.03.2013r. (k.49), w dniu 21.03.2013 r. na kwotę 400 zł z terminem spłaty do 27.04.2013 r. (k.50), w dniu 10.04.2013 r. na kwotę 500 zł z terminem spłaty do 27.04.2013 r. (k. 51), w dniu 23.04.2013 r. na kwotę 650 zł z terminem spłaty do 27.05.2013 r. (k. 52) oraz w dniu 22.05.2013 r. na kwotę 765,50 zł z terminem

spląty do 27.05.2013 r. (k. 53) . Sąd Rejonowy ustalił również, że umowa została wykonana przez spółkę, która przelała na konto pozwanego łączną kwotę 800,-zł (potwierdzenia przelewu; k. 54- 58). Nie sposób w konsekwencji zarzucać Sądowi I instancji, jakoby jego rozważania były sprzeczne z przepisem art. 60 k.c. Pozwany ujawnił bowiem skutecznie w postaci elektronicznej swoją wolę zawarcia umowy pożyczki.

Błędny był także zarzut naruszenia art. 4 ust. 1b ustawy z dnia 26 maja 1982 r.- Prawo o adwokaturze (jt. Dz.U. z 2016 r. poz. 1999), zgodnie z którym adwokat ma prawo sporządzania poświadczeń odpisów dokumentów za zgodność z okazanym oryginałem w zakresie określonym odrębnymi przepisami. Poświadczenie powinno zawierać podpis adwokata, datę i oznaczenie miejsca jego sporządzenia, na żądanie - również godzinę dokonania czynności. Dokumenty, przedłożone przez powódkę jako dowody w sprawie zostały należycie poświadczone za zgodność z oryginałem przez jej pełnomocnika, będącego adwokatem (pełnomocnictwo, k. 79). Zgodnie natomiast z art. 129 k.p.c., strona powołująca się w piśmie na dokument obowiązana jest złożyć jego oryginał (§1) lub odpis, jeżeli jego zgodność z oryginałem została poświadczona przez notariusza albo przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub radcą Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej (§2).

Sąd Okręgowy nie miał zatem wątpliwości co do tego, iż wierzytelność z tytułu przedmiotowej umowy pożyczki została przeniesiona z (...) Spółka z o.o. na (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowo akcyjna spółka jawna (na podstawie oświadczenia z dnia 6.03.2015 r. o wniesieniu przez (...) sp. z o.o. wkładu niepieniężnego do spółki (...) w postaci pakietu wierzytelności oraz załącznika nr 1). Apelacja zaś nie zawierała żadnych argumentów zmierzających do podważenia tej oceny, ani też wskazania dowodów, które niweczyłyby powództwo. W rezultacie nie zostało skutecznie zakwestionowane stanowisko Sądu Rejonowego co do legitymacji czynnej po stronie powoda oraz istnienia przedmiotowej wierzytelności.

W tym stanie rzeczy i na podstawie art. 385 k.p.c. Sąd Okręgowy oddalił apelację jako bezzasadną.

Jarosław Grobelny